

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **EUC Premium Assistance s.r.o.** (v době podání žaloby Medicover Assistance, s.r.o.), se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, IČO: 289 27 206, zast. JUDr. Pavlem Dudákem, advokátem v Praze 8, Karolinská 661/4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2014 č.j. 2013/68962-421, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2014 č.j. 2013/68962-421 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) ze dne 14.8.2013 č.j. MPSV-UP/7426720/13/AIS-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, nebyl žalobci poskytnut podle § 78 odst. 1, 3 a 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2012 v celkové výši 254 201,- Kč (194 201,- Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a 60 000,- Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti). Obě rozhodnutí (napadené i prvostupňové) považuje žalobce za nezákonná.

Úřad práce vydal nejprve dne 22.1.2013 pod č.j. MPSV-UP/905559/13/AIS-ZAM rozhodnutí, kterým žalobci v řízení o žádosti doručené úřadu práce dne 31.10.2012 jednak poskytl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2012 ve výši 18 069,- Kč (výrok I.), jednak rozhodl, že se neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 3. čtvrtletí roku 2012 v celkové výši 254 201,- Kč (194 201,- Kč podle § 78 odst. 2 zákona

o zaměstnanosti a 60 000,- Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti). V řízení o odvolání žalobce žalovaný uvedeně rozhodnutí zrušil ve výroku II. a věc vrátil úřadu práce k novému projednání (rozhodnutím ze dne 3.7.2013 č.j. 2013/17464-421). V návaznosti na to vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl opětovně v rozsahu zrušeného II. výroku o neposkytnutí příspěvku ve výši 194 201,- Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a 60 000,- Kč podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, tedy celkem nepřiznal 254 201,- Kč. Odkázal na přechodná ustanovení čl. II zákona č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „novela zákona o zaměstnanosti“), podle nichž je pro vznik nároku a výši příspěvku podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti rozhodné uzavření dohody o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí následujícího po dni nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti (tzn. v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí roku 2012). Se žalobcem však byla uzavřena taková dohoda č. A-M-208/2012 ode dne 27.9.2012, a proto nelze podle úřadu práce příspěvek poskytnout za dobu před tímto dnem. Podle úřadu práce však nelze poskytnout příspěvek za třetí čtvrtletí 2012 ani podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, protože nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením lze uplatnit v žádosti za následující kalendářní čtvrtletí. Zvýšený příspěvek tak nelze podle úřadu práce uplatnit u chráněných pracovních míst vymezených dohodami s úřadem práce v době od 1.7.2012 do 30.9.2012 (žalobce uzavřel dohodu s úřadem práce v září 2012). Část požadovaného a zároveň i přiznaného příspěvku ve výši 18 069,- Kč přitom, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, byl žalobci vyplacen. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, s jehož skutkovou i právní stránkou se ztotožnil, když navíc zdůraznil, že pro vznik nároku a pro výši příspěvku podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2012 je rozhodné uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého čtvrtletí roku 2012, nikoli zahájení řízení o jejich vymezení. Rovněž na zvýšení příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti má podle žalovaného nárok zaměstnavatel, který měl chráněná pracovní místa vymezena v průběhu prvního a druhého čtvrtletí roku 2012.

Žalobce má za to, že mu měl úřad práce přiznat příspěvek podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za celé 3. čtvrtletí 2012, nikoli až ode dne 27. 9. 2012. Podle žalobce není rozhodný pro posouzení výše příspěvku den uzavření dohody o vymezení chráněných pracovních míst (27.9.2012), ale podání žádosti o vymezení chráněných pracovních míst, k němuž došlo dne 22.6.2012. Žalobce vytýká žalovanému, resp. úřadu práce nečinnost, v jejím důsledku bylo rozhodnuto o žádosti o vymezení chráněných pracovních míst, kterou podal již dne 22.6.2012, teprve dne 27.9.2012, tedy více než tři měsíce po podání žádosti. Tato skutečnost měla podle žalobce, jak se ukázalo, zásadní vliv na rozhodnutí o poskytnutí příspěvku. Žalobce uvádí, že včas podanou žádostí o vymezení chráněných pracovních míst je žádost podaná v průběhu prvního a druhého čtvrtletí 2012, a co se děje potom, je již zcela mimo vliv žadatele (žalobce) a nemůže mu být k tíži. Žalobce přitom splňoval všechny podmínky rozhodné pro uzavření dohody již v době podání žádosti, tedy koncem června 2012, když prakticky nemohl podat svou žádost dříve, neboť potřebné formuláře byly na stránkách úřadu práce k dispozici až koncem května 2012.

Shora popsané platí i v případě příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Nezákonnost rozhodování úřadu práce, resp. žalovaného, v otázce tohoto příspěvku pak žalobce spatřuje též v tom, že úřad práce ve svém rozhodnutí nesprávně aplikoval čl. II. bod 12. (resp. 11.) novely zákona o zaměstnanosti, kdy jej úřad práce vykládal v souvislosti s předchozím bodem tak, že toto ustanovení lze uplatnit vždy jen vůči chráněným pracovním

místům vymezeným v průběhu prvních dvou čtvrtletí roku 2012. Podle žalobce žádná takováto souvislost mezi bodem 11. a bodem 12. (resp. bodem 10. a 11.) novely zákona o zaměstnanosti není. Žalobce má tak za to, že splnil podmínky bodu 12. (11.) novely zákona o zaměstnanosti, neboť v rozhodné době zaměstnával více než 50 % osob se zdravotním postižením, a na zvýšení příspěvku mu proto vznikl nárok.

Závěrem žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný nezabýval všemi odvolacími důvody, popř. své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, pouze uvedl, že se s těmito námitkami žalobce neztotožňuje.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že čl. II novely zákona o zaměstnanosti jednoznačně vyžaduje pro vznik nároku na příspěvek podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za třetí čtvrtletí 2012 uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí, přičemž k uzavření dohody došlo až dne 27.9.2012. Podle žalovaného je předmětné ustanovení zcela jednoznačné a není zde místo pro polemiku, jak se domnívá žalobce. V této souvislosti žalovaný uvádí, že v předmětné dohodě je uvedeno, že nabývá účinnosti dnem podpisu. Žalobce svým podpisem dohody o vymezení chráněných pracovních míst č. A-M-208/2012 vyjádřil souhlas s jejím zněním, mj. i s ustanovením, že dohoda nabývá platnosti a účinnosti dnem jejího podpisu, tj. dnem 27.9.2012. Pokud tak měl žalobce pocit, že tato dohoda měla nabýt účinnosti dřívějším datem, např. dnem podání žádosti, nic jej nelimitovalo v průběhu dohadování podmínek uzavření dohody tento požadavek vznést. K vymezení chráněných pracovních míst došlo až dnem uzavření dohody (resp. její účinností), a je tedy irelevantní, jestli žalobce tato místa vytvořil dávno před účinností novely zákona o zaměstnanosti. Podle žalovaného nejsou tvrzení žalobce o údajné nečinnosti úřadu práce podložena žádnými důkazními prostředky. Žalovaný připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 24.10.2013 č.j. 4 Ads 66/2013-23), který se ve své rozhodovací praxi zabýval povahou dohody o vymezení chráněných pracovních míst a dospěl k závěru, že obsahem dohody je *závazek státu poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve stanovené výši a na druhé straně závazek zaměstnavatele zřídit (zachovat) vymezené pracovní místo vhodné pro osoby se zdravotním postižením*. Žalovaný má též za to, že neměl povinnost vyzývat žalobce k odstranění vad žádosti o poskytnutí příspěvku dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, neboť se jedná o řízení o žádosti, kde je odpovědnost za uplatňování rozhodných skutečností a jejich dokládání navrhovanými důkazy na žadateli. Žádost netrpěla takovými vadami, pro které by nebylo možné o ní věcně rozhodnout. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

V reakci na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku (odpověď na vyjádření žalovaného), ve které nad rámec podané žaloby neuvedl nové argumenty. Zopakoval, že jediným rozumným řešením je vymezení chráněného pracovního místa a přiznání příspěvku ode dne podání žádosti s tím, že pro přiznání příspěvku musí být rozhodné, zda žádost byla podána včas, nikoli zda o ní úřad práce včas rozhodl a kdy o ní rozhodl a uzavřel s žadatelem dohodu o vymezení chráněného pracovního místa. Splnění podmínek pro vymezení chráněného pracovního místa se podle žalobce posuzuje – s odkazem na ust. § ž odst. 2 vyhlášky č. 518/2004 Sb. – ke dni podání žádosti, nikoli ke dni uzavření dohody a není správné spojovat vymezení chráněného pracovního místa, resp. uzavření dohody o vymezení chráněného pracovního místa s rozpočtovými pravidly. Žalobce má za to, že nesprávná argumentace žalovaného má kořeny v rozhodnutí NSS sp. zn. 4 Ads 66/2013 a že se NSS dopouští stejné chyby, když například uvádí, že obsahem dohody o vymezení (vytvoření) chráněného pracovního místa je totiž dle § 75 odst. 9 zákona o zaměstnanosti *závazek státu, poskytnout zaměstnavateli příspěvek ve stanovené výši a na druhé straně závazek*

zaměstnavatele zřídit (zachovat) vymezené pracovní místo vhodné pro osoby se zdravotním postižením. Žalobce tak nadále trvá na důvodnosti své žaloby.

Rovněž při jednání před Městským soudem v Praze (dále „městský soud“ nebo „soud“) setrvali žalobce i žalovaný na svých dosavadních vyjádřeních a stanoviscích. Žalobce při jednání předložil listiny, které mají mít vztah k projednávané věci, a to dohodu o vymezení chráněného pracovního místa č. A-M-208/2012, uzavřenou mezi úřadem práce a žalobcem dne 27.9.2012, záznam z místního šetření k ověření podmínek pro vymezení a zřizování chráněného pracovního místa ze dne 24.9.2012, žádost o vymezení chráněného pracovního místa podanou žalobcem u úřadu práce dne 22.6.2012, e-mailovou korespondenci zaměstnankyň žalobce, pí Ing. M. V. a K. G. s PhDr. M. Š., Úřad práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu, Referát trhu práce, nepodepsaný dotaz, zřejmě koncept dopisu Komory zaměstnavatelů Ministerstvu zdravotnictví ze dne 14.2.2012, týkající se procesu zřizování chráněných pracovních míst a požadavku úřadu práce k předložení vyjádření hygienika k prostorám pro zaměstnávání osob zdravotně postižených, úředně neověřenou fotokopii rozhodnutí Úřadu práce hl. m. Prahy ze dne 18.11.2010 č.j. ABA-T-550/2010 o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a to žalobci za 2. čtvrtletí 2010, úředně neověřenou fotokopii rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 12.12.2011 č.j. ABA-T-951/2011 o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a to žalobci za 3. čtvrtletí 2011, jakož i úředně neověřenou fotokopii rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 11.9.2012 č.j. MPSV-UP/5003276/12/AIS-ZAM o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a to žalobci za 2. čtvrtletí 2012.

Městský soud při jednání zamítl pro nadbytečnost návrh žalobce na doplnění dokazování v tom směru, aby jako svědkyně byly slyšeny zaměstnankyně žalobce K. G. a K. F. a pracovnice úřadu práce M. Z. a aby byla k důkazu čtena e-mailová komunikace žalobce s úřadem práce, konkrétně dokládající první kontakt žalobce s paní M. Š. z úřadu práce, a aby byly provedeny listiny, a to žádost o vymezení chráněného pracovního místa, protokol z místního šetření, dohoda o vymezení chráněného pracovního místa a jednotlivá rozhodnutí úřadu práce a MPSV. Nadbytečnost spatřuje, pokud jde o navržené svědecké výpovědi, v tom, že v popisu skutkové stránky věci neexistuje v zásadě spor, sporné je však právní řešení žalobcových požadavků. Ani o obsahu žádosti o vymezení chráněného pracovního místa, obsahu dohody o vymezení chráněného pracovního místa a dřívějších vydaných správních rozhodnutí není sporu.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí (včetně rozhodnutí prvostupňového) v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobu neshledal důvodnou.

Podle čl. II bodu 10. novely zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 306/2013 Sb. (pro přezkum prvostupňového rozhodnutí ze dne 14.8.2013 nutno vysvětlit, že až zákon č. 306/2013 Sb. pozměnil s účinností od 1.11.2013 přechodné ustanovení čl. II novely zákona o zaměstnanosti, účinné jinak již od 1.1.2012, tak, že body 11. a 12. přečísloval na body 10. a 11.) jsou pro vznik nároku a výši příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti (tzn. od 1. 1. 2012),

a poskytovaného za třetí kalendářní čtvrtletí následující po dni nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti rozhodné uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí následujícího po dni nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti, pokud charakter chráněného pracovního místa již nemají na základě dříve uzavřené dohody o vytvoření chráněného pracovního místa nebo dohody o vytvoření nebo vymezení chráněné pracovní dílny. Příspěvkem podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy ve stanovené procentní výši (75%).

Podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti může po uplynutí 12 kalendářních měsíců ode dne obsazení zřízeného chráněného pracovního místa nebo ode dne vymezení chráněného pracovního místa zaměstnavatel v žádosti o příspěvek za následující kalendářní čtvrtletí uplatnit nárok na zvýšení příspěvku o částku odpovídající prokázaným dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nejvýše však o 2 000 Kč měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením. Zvýšení příspěvku v tomto případě nelze uplatnit pro chráněné pracovní místo zřízené nebo vymezené mimo pracoviště zaměstnavatele.

Podle čl. II bodu 11 novely zákona o zaměstnanosti (ve znění zákona č. 306/2013 Sb.) se doba 12 měsíců podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti nevztahuje na zaměstnavatele, kteří v posledních dvou kalendářních čtvrtletích do dne nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti a v prvních dvou kalendářních čtvrtletích po nabytí účinnosti novely zákona o zaměstnanosti zaměstnávali v průměrném přepočteném počtu více než 50 % osob se zdravotním postižením.

Soud vychází z toho, že předmětem řízení a přezkumu je správnost či nesprávnost rozhodnutí ve věci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě v období třetího čtvrtletí 2012 v době před uzavřením dohody. To je meritem jak napadeného odvolacího rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí úřadu práce. V tomto ohledu není o rozhodujících skutečnostech mezi účastníky sporu o tom, jak se odehrály, čili mezi účastníky není sporu o tom, kdy byla podána žádost o vymezení chráněného pracovního místa (druhá polovina června 2012), a není proto ani sporu o e-mailové výzvě úřadu práce (PhDr. M. Š.) ze dne 13.9.2012 k doplnění dokladů či sdělení pro účely žádosti o vymezení 10 CHPM (chráněných pracovních míst). Není sporu o tom, že dohoda byla uzavřena 27.9.2012 a že nebyla uzavřena s obsahem retroaktivním. Soudu nepřísluší posuzovat, jestli měla nebo neměla být tato dohoda uzavřena s účinky retroaktivními, zpětnými ke dni podání žádosti v červnu 2012. Soud v tomto řízení nemůže předjímat, zda ze strany správních úřadů nějakým způsobem došlo k prodlení, nečinnosti nebo snad průtahům, což by sice nebylo v souladu se správným vedením veřejné správy, avšak případná otázka nesprávného úředního postupu není a nemůže být předmětem tohoto soudního přezkumu, neboť se případně řeší v jiném právním režimu.

První žalobní bod se týká příspěvku ve smyslu § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti s přihlédnutím k přechodnému ustanovení novely zákona o zaměstnanosti. Soud jej neshledal důvodným. Z ustanovení čl. II bodu 10. novely zákona o zaměstnanosti jednoznačně vyplývá, že pro vznik nároku na příspěvek a jeho výši podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, poskytovaného za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2012, je rozhodné uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst v průběhu prvního a druhého kalendářního čtvrtletí roku 2012,

jinými slovy rozhodným je den (datum), kdy byla tato dohoda uzavřena, tj. den 27.9.2012. Nelze proto souhlasit se žalobcem v tom smyslu, že rozhodným by měl být den podání žádosti o uzavření této dohody. Pro takové právní posouzení není směrodatné ani to, zda žalovaný, resp. úřad práce mohl uzavřít dohodu se žalobcem dříve, například zda ji mohl uzavřít do konce června 2012, když se svou žádostí o vymezení chráněného pracovního místa se žalobce obrátil na úřad práce dne 22.6.2012.

Předmětem vlastního posouzení je, proč nedošlo k přiznání příspěvku v požadované, plné výši. Při interpretaci znění zákona i judikatury nelze žalobcův problém překlenout extenzivním výkladem zákona, který je v otázce nároku a výše příspěvku zcela jasný. Jestliže se žalobce při jednání dovolával judikatury Ústavního soudu s tím, že je třeba přihlížet k situaci, kdy text zákona odporuje účelu zákona, pak v první řadě soud neshledal v projednávané věci to, že by text dotčených ustanovení zákona o zaměstnanosti a novely zákona o zaměstnanosti odporoval účelu zákona. Nadto je třeba přihlížet při řešení otázek nároku a výše sociálních dávek, do nichž v širším slova smyslu lze zařadit i příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě, k judikatuře Ústavního soudu, která vylučuje extenzivní výklad zákonných ustanovení v oblasti sociálních dávek (srov. například rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 376/2000 nebo I. ÚS 138/01).

Ze spojení dotčeného hmotně právního ustanovení § 78 zákona o zaměstnanosti, které upravuje předpoklady, za nichž je poskytován příspěvek a jeho zvýšení, s ustanovením přechodným, obsaženým v novele zákona o zaměstnanosti, jednoznačně vyplývá, že rozhodnou skutečností pro to, zda je nebo není možné poskytnout příspěvek za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2012, byla otázka, kdy byla uzavřena dohoda o vymezení chráněného pracovního místa. Rozhodným okamžikem pro vznik nároku a výši příspěvku dle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a poskytovaného za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2012 je den uzavření dohod o vymezení chráněných pracovních míst. Městský soud se tedy neztotožňuje s návrhem a stanoviskem žalobce, že rozhodným by měl být den podání žádosti o uzavření této dohody, a nelze zpětně argumentovat nebo rozebírat, zda dohoda, kterou uzavřely obě strany, měla mít jiné znění nebo zda měla mít znění s retroaktivními účinky, které jsou jinak v oblasti smluvních soukromoprávních vztahů obecně přípustné.

V této souvislosti je třeba připomenout, že překročení lhůt pro vydání rozhodnutí stanovených ve správním řádu nezpůsobuje nezákonnost následně vydaného meritorního rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Druhý žalobní bod týkající se nepřiznání zvýšení příspěvku podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti není rovněž důvodný, neboť nejde o samostatnou dávku tohoto příspěvku. Nejde o samostatný nárok či samostatný druh příspěvku, nýbrž jde výslovně o zvýšení příspěvku podle předchozího ustanovení o částku odpovídající prokázaným dalším nákladům vynaloženým zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá (za stanoveného zákonného maxima), jinými slovy jde o případný nárok, který je odvozen od existence nároku podle ust. § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Nestačí tedy pouhé zjištění, zda žalobce splňoval v daném období podmínku více než 50% osob se zdravotním postižením (čl. II bod 11. novely zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 306/2013 Sb.). Rozhodné je, zda vznikl či nikoli nárok podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti; pokud ano, pak by zvýšení podle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve třetím čtvrtletí náleželo, jinak nikoli, v projednávaném případě proto nikoli.

V neposlední řadě soud neshledal důvodnou ani další žalobní námitku, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími důvody, popř. že své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Porovnáním odvolacích a žalobních námitek lze obecně konstatovat, že zaujímají týž argumentační potenciál a že se s ním žalovaný vypořádal zcela dostatečným a přesvědčivým způsobem. Polemika žalobce se žalovaným, týkající se vhodnosti přihlédnout při aplikaci zákona o zaměstnanosti k rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 4 Ads 66/2013, se jeví nadbytečnou. S interpretací obsahu dohody o vymezení chráněného pracovního místa, jak ji podává NSS ve zmíněném judikátu, se městský soud ztotožňuje, ale jádro právní otázky řešené v právě projednaném případě míří poněkud na jiný právní problém, nikoli k otázce, jaký závazek (resp. závazek jakého obsahu) vzniká státu a zaměstnavateli uzavřením takové dohody.

Z výše uvedených důvodů Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; úspěšný žalovaný o náhradu procesních nákladů výslovně nežádal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.3.2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu